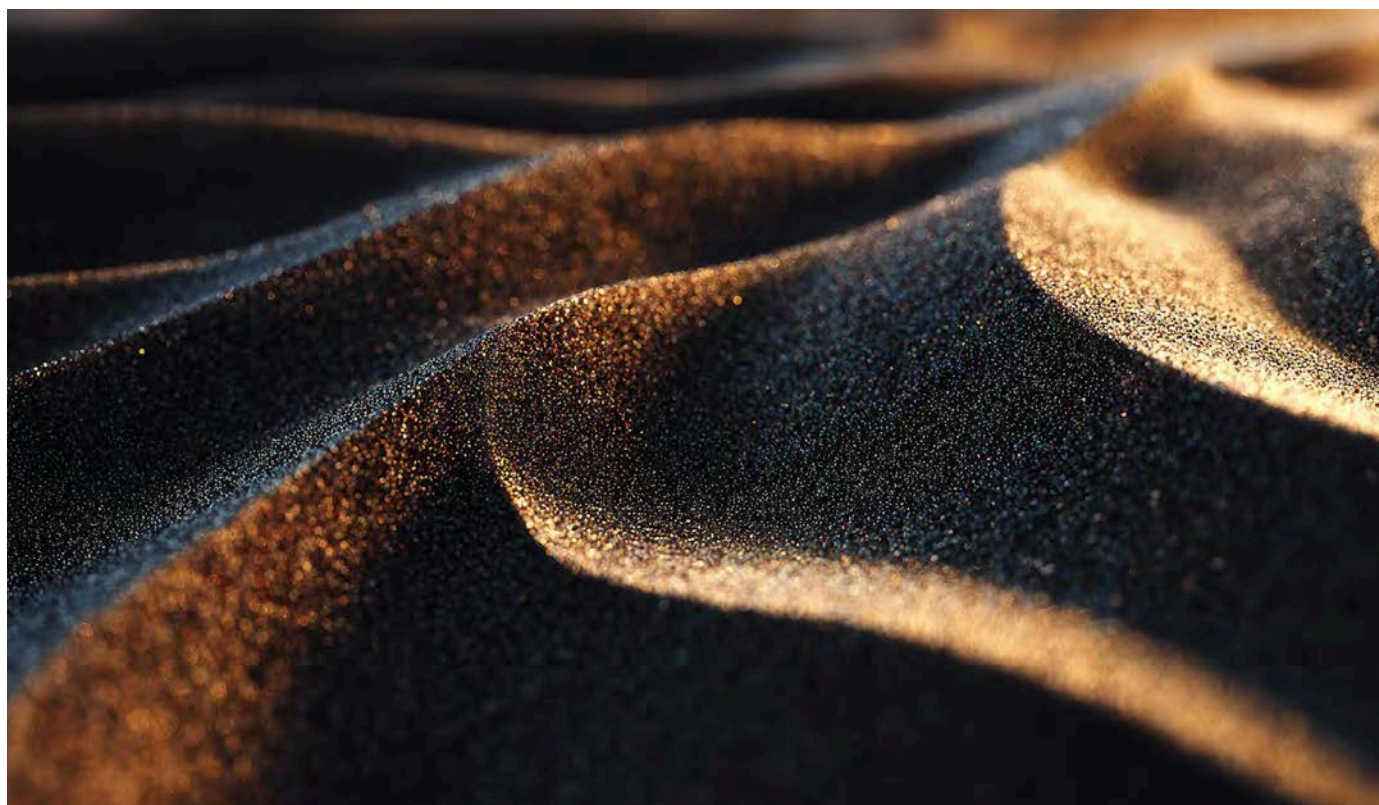

Lendvai Zalán

HOMOKSZEMEK

2025-12-08 | VERS

Este hét.

Tengerpartot mosnak növekvő hullámok.

Meztelen talpam a homokba süpped.

Mint egy utazási iroda reklámjában,

hatvan százalékot engedek

mindenből, meg a szorításból,

beszív, kifúj,

az öböl túloldalán dombok

mögé zuhan narancssárgán a Nap.

Sirályok szakítanak félbe.

Újra felvillannak a kérdések,
akár egy körúti éjjel-nappali
üvege mögött a vörös Open felirat.
Ha találkozánk, egyet sem tudnék feltenni.

Fejem a langyos homokba fúrom,
Minden homokszem én vagyok.
Álmomban fekete varjúrajok
szállnak fel a novemberi mezőről.
Az egyik csőrében ki nem mondott szavak.
A meg nem történt emlékek
felhőként gyűlnek felettem.
Dörög az ég.
Zsigereimben hallom.

kép | vecteezy.com

Lendvai Zalán

KOSSUTH TÉR

2025-12-18 | VERS

Akkoriban az alsó rakpartot víz borította.

Padok, bokrok, korlátok tűntek el.

A száraz anyag felszín alatti

bomlása megkezdődött,

mikroszkópon látható

robbanások, összeomló

közmegegyezések zaja

nem is hallatszódott

a Kossuth térről.

Rózsaszín égboltot fotóztak páran.
A Parlament kupolája
körül varjúrajok,
az áradást turisták szemlélték
mintha része volna
a hetvenkét órás
attrakciónak:
megvásárolható bármelyik
utazási irodában egy milánói mellékutcában,
amely csak azért Milánó,
mert Valencia, Toledo és Roma is lehetne.
Fóliába csomagolt élmények,
fóliát használó egyének,
minden újabb sor pazarlás,
gőzölög a metró szellőzője
egy novemberi éjszakán.

Novemberi éjszakák.
Azóta visszahúzódott a folyó,
kiabáló idegenvezetőt
követő húszfős csoport
sodor magával,
egy másodpercre
korlátnak dőlök,
a Dunán uszály világít.
A felszín alatti bomlás
ugyanúgy zajlik,
romlásból némán kihajt
valami mocsári virág
válasz gyanánt
kérdésekre, amiket
fel sem tudtam tenni.

kép | Lisa Seifert, unsplash.com